

ARIEL C. BROZ

ATLANTIKSEN SALAINEN TIEDE

MYSTEEREIHIN INITIOITU

Ariel C. Broz

Atlantiksen salainen tiede

Mysteereihin initioitu

Teosta saa lainata. Kirjailijan nimeä ei tarvitse mainita
© 2025, Ariel C. Broz. Toinen korjattu laitos (2023)
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
Cover picture artist: Rocío Espín Piñar
ISBN: 978-952-80-1172-9

Maailmanharhassa hapuileville, muinaisille Vihityille

Ensimmäinen osa: Mysteerin esipihassa.

”Ponnista puhtaana löytääksesi tarkoituksen polun.”

Perimmäisen tyhjyyden pelko oli ahdistanut mieltäni koko tietoisien elämäni ajan, mutta nyt seisoin ihmisen ja olemassaolon arvoituksen edessä. Tähän pisteeseen ohjannut kohtalon reititys ei ollut käsitellyt minua hellävaraisesti, ja olin joutunut venymään lähes yli-inhimillisiin ponnistuksiin, pysyäkseen päämäärän ohdakkeisella polulla. Kun ensi kerran koputin temppelin sisemmälle alueelle johtavaan korkeamman tiedon oveen, en vielä arvannut minikäläisen salatun viisauden kanssa joutuisin tekemisiin, ja mitä olemassaolon perustaan näkeminen maailman tuulissa tempoilevalta tajunnaltani lopulta vaatisi.

Olin odottanut sisimmän saaren keskipisteeseen louhitun maanalaisen kammion edustalla arviolta kymmenyksen siitä jumalten päiväveneen kulkuajasta, joka Ra’lta kului taivaankannen yli purjehtimiseen. Kun katsoin ympärilläni synkässä eteistilassa, näin eleettömän huoneen jonka oli tarkoitus tyhjentää mieleni ulkomaailman moninaisten virikkeiden synnyttämästä asosiaatioiden sokkelosta. Tila oli väriltään musta ja kovaan basalttiin louhitun huoneen seinät ja katto olivat liittymäkohdistaan pyöristetyt ja harmoniset. Ikuisesti palava lamppu säteili miellyttävää kuunkaltaista valoaan ja seetripuinen istuin allani loi kuin itsestään luonnollisen ja ryhdikkään asennon.

En tiennyt koska minut johdatettaisiin sisään varsinaiseen vihkimyskammioon. Lukemattomien harjoitusten tajuntaani kyntämä tunneura, jossa alati eteenpäin juoksevan ajan jumaliakin harhauttava kulku liudentuu ärsykeetömyyden loputtomaan taustaan, oli saamaisillaan mieleni miellyttävän valtansa alle.

Äkkiä syvyyden holvin ainoa kaukaiseen ulkomaailmaan johtava ovi

avautui lähes äänettömästi ja Seebultonin hahmoon puettu *vaikenevan taluttajan* hohtava ääriiviiva erottui tuskin havaittavana hämärässä oviaukossa. Allegorista seremoniaa varten luotu olio katsoi minuun merkitsevästi naami-
onsa takaa, astui tynnästi kivisen kynnyksen yli, viittasi nousemaan ja otti hyl-
lyltä huoneen ainoan valonlähteen, pienen maltilliseksi säädetyn kivilampun. Varjot kiersivät mustan endiomin häilyvillä seinillä, kun koiranpäinen opas-
tajani vapautti laajan käytävälabyrintin perimmäiseksi tilaksi sijoitetun vihki-
myskammion ovea ulkopuolelta telkeävät seitsemän salpaa. Ne avautuivat
kukin yksilöllisesti vingahtaen.

Paksun orikhalkionisen oven takaa paljastui vielä kolme nostomekanis-
miin liitettyä kivipaatta, jotka oli rasvattu paksulla mustalla tahnalla jotta ääni
ei pääsisi kiertämään niiden sivuitse, eivätkä ne kuluttaisi seinään louhittua
uraansa jossa sujuvasti kulkivat. Paadet oli sidottu jossakin piilossa oleviin
vastapainoihin ja ne nousivat kukin vuorollaan matalasti jylisten, kun Seebul-
ton tarttui levollisella otteellaan ranteenpaksuisiin vetoköysiin jotka säätelivät
herkkää tasapainoa.

Kumarruimme lähes kontaten paasien ali ja saavuimme lopulta outoa
mysteristä tunnelmaa huokuvaan perimmäiseen vihkimyskammioon,
jonka tiesin sijaitsevan yli kolmekymmentä miehenmittaa maan alla. Maan
pinnalla puolestaan kohosi kaikelta äänivärähtelyltä suojaava suunnaton
Amentan keskuspyramidi, jota Poseidonia lähestyvät merenkulkijat kiinto-
pisteenään olivat jo tuhansia vuosia pitäneet. Itse huone ei ollut suuren suuri,
mutta sen keskellä lepäsi kiiltäväksi hiotulla korokkeellaan paksureunainen
sarkofagi, jonka materiaalin tunnistin maailman kovimmaksi mineraaliksi,
lonsdaleiitiksi. Se oli vanhassa maailmassakin harvinainen ja arvokas materi-
aali, jota esiintyi näkösellä vain harvoin. Myös arkku oli käsitelty täysin sile-
äksi ja se oli tunnustelevien sormieni alla kauttaaltaan liukas, kuin yöllisen
kylmyyden härmistämä vuorijään lammikko. Sen kiteet olivat todennäköi-
sesti täysin puhtaita ja uudelleenjärjestettyjä, sillä savunharmaa pinta välkehti
hohtavan kivilampun valossa lumoavana kuin virheistä vapaa jalokivi. Sarko-
fagin painava kansi riippui taidokkaan köysijärjestelmän varassa sen yläpuo-
lella ja vienosti tuoksuva hamppunaru oli siististi työnnetty kanteen varta vas-
ten porattuihin reikiin.

Kammion seinät, katto ja lattia – lukuun ottamatta korokekaistaletta sarkofagin ympärillä – olivat kauttaaltaan erikoisten teräviä kulmia muodostavien rakenteiden peitossa. Ne työntyivät seinästä ulos epäsymmetrisenä sokkelona ja ulottuivat eri pituuksille. Rakenteessa käytetty materiaali vaikutti hyvin huokoiselta ja ääntä imevältä ja kaikki tämä loi tilaan kummallisen, hyvin pehmeän tunnelman. Kaikenlainen äänivärähtelyn kaiku puuttui täydellisesti tästä ihmisen jumalvihkimiseen suunnitellusta huoneesta ja tunsin jälleen kerran astuneeni uuteen maailmaan, joka poikkesi olennaisella tavalla kaikesta aikaisemmin kokemastani. Koko riitin maallinen osa, joka oli periaatteessa alkanut jo varhain aamulla, oli tähdännyt normaalin elämänmenon asteittaiseen liudentamiseen ja kiireisten jalkojen kuhiseva maailma tuntui olevan nyt jossakin aivan muussa todellisuudessa. Jopa se rauhallinen temppleriarki, jota olin jo pitkään tottunut viettämään, tuntui juuri nyt olevan jossakin hyvin kaukana, enkä varmaankaan olisi kyennyt edes ajattelemaan sitä, jos olisin tämän kummallisen näytelmän valtaamana yrittänyt.

Seebulton viittasi avonaisen kätensä liikkeellä nousemaan sarkofagiin. Loin tutkivan silmäyksen kiviarkun pohjalle. Sen sisus oli muutoin samalla tavalla virheettömäksi kiillotettu kuin ulkopuolikin, mutta toisessa päässä oli kaareva pussikoiran luusta tehty niskatuki ja jalkopäässä kapea aukko, jonka arvelin olevan ilman sisääntuomista varten.

Nousin arkkuun, jonka reuna ulottui nivusteni tasolle. Asetuin sen pohjalle makuulle ja otin niin mukavan asennon kuin suinkin saatoin. Yllätykseni kiven pinta ei ollut niin kylmä kuin olin kuvitellut.

Ylimaallisen hiljaisuuden vallitessa Seebulton laski hitaan vääjäämättömästi sarkofagin raskaan kannen alas ja se sulkeutui tiiviisti kuin öljyruukun korkki. Viimeinenkin kristallinharmaan arkunpinnan läpi siivöityvä valonhäive katosi, kun saattajani sulki ensimmäisen nostomekanismin kytketyn graniittipaaden. Kuulin, kuinka sulkua toisensa jälkeen jymähteli ala-asentoon, varmistaen tärkeää häirityksi tulemattomuuden tunnetta ja sitä läpitunkevaa *hiljaisuutta* joka ei tästä enää voisi vahvistua. Sulkujen jymähdykset kävivät yhä etäisemmiksi, kunnes loppuivat kokonaan. Oli täysin pimeää, ja rikkumattoman hiljaista. Olin ehdottoman varmasti eristetty täydelliseen yksinäisyyteen syvälle maan alle, sillä ylläni kohoava ainoa ulos johtava käytävä

oli suljettu lukuisilla ovilla, joita ei tästä suunnasta voinut avata lainkaan. Kuukaan ei tulisi paikalle moniin päiviin, niin toimitusta säätelevät hierofantit olivat pyhästi vakuuttaneet. Minun olisi lopultakin kohdattava itseni ja jos kaikki menisi hyvin, saattaisin murtaa tajuntani pohjalla piileskelevän tuonpuoleisen salaisen portin, jota pelkän älyn varassa operoivat filosofit olivat jäykällä järjellään kautta aikojen turhaan takoneet. Vaikka tiesin, että paluuta ei olisi ja suunta johtaisi pelkästään eteenpäin, oloni oli yllättävän rauhallinen, odottava ja jotenkin juhlallinen, sillä kaikki oli tähdännyt tähän *Mysteerihin Vihkimisen* hetkeen jo niin kauan.

Aika kului ja menetti merkityksensä. Oli vain pitkittynyt nykyhetki, joka tarttui vääjäämättä kiinni ikuisuuden helmaan. Täydelliseksi järjestetty varma tekemisen puute virtautti energiansa sisäisen tajuntani käyttöön. Se vahvisti subjektiivista tajunnanosaani ennenkokemattomaan mittaan. Kuuloaistini korkea vakiintumistaso alkoi vähitellen laskea yhä alemmas. Kuulin yhä paremmin sydämeni hypnoottisen sykkeen ja pauhaavan hengitykseni rauhoittavan virran. Herkistymiseni johdosta myös niiden väliltä ja takaa alkoi erottua uusi vieno sointi. Se oli aluksi hiljainen korkeataajuuksinen virinä, joka tuntui vahvistuvan joka hetki. Mieleni pohti kuumaisesti äänen äärimmäisen tuttua merkitystä, joka oli sekoittunut orastavan uuden aistimistavan kaoottisiin liikkeisiin. Tulevaisuuden ja menneisyyden mieliajatukset pyrkivät riistämään nykyhetkeen syventymiseltä voimaa ja tilaa, mutta ponnistelin keskittyäkseni käsillä olevaan olennaiseen.

Yhtäkkiä ymmärsin, mistä ääni oli peräisin. Se oli äärimmäisen hiljaisuuden taustan esiinnostattamaa ruumiintoimintojeni hiuksenhienoista äänivärähtelyä, jota resonoiva arkku vahvisti. *Minä soin* tietyllä taajuudella, joka oli kaiken kehossani tapahtuvan yhteismitta. Asetuin sen kenttään ja annoin äänelle vallan. Tuntui ihmeelliseltä kuulla aivan ensi kertaa jotakin hyvin tuttua, jotakin jonka kuitenkin oli tuntenut koko elämänsä ajan. Tämä olemukseni perusääni oli koko ajan ollut olemassa ja tunsin sen erittäin hyvin. En vain ollut hyvin pitkään aikaan kiinnittänyt siihen minkäänlaista huomiota.

Kuuntelin sointia lumoutuneena pitkän tovin, kunnes havahduin vähitellen johonkin uuteen. Sisäisten silmienei eteen – jotka olivat nyt samat silmät kuin ne, joiden ulospäin suuntautuva näkökyky oli tässä pimeässä loukossa

estetty – alkoi muodostua geometrisia kuvioita. Ne olivat ensin eriväristen valopisteiden tuikahduksia, sitten viivoja, joista yhdistyi kolmioita, neliöitä, ikosaedreja ja lopulta outoja kokonaisuuksia. Jokin pyrki esiin. Uusi orastava aistini kehittyi vähitellen eteeriseksi muotojenhavaitsemisaihioksi ja ymmärsin tuonpuoleisen partikkeleissa piilevän suuren järjestyksen, joka oli kuitenkin aivan erilaatuinen kuin se, mihin olin tottunut. Nautin suuresti oivalluksistani ja tajuntani laajentumisesta, jonka ajan katoaminen, luonnoton syvääkin syvempi hiljaisuus ja aistien normaali toimintakyvyttömyys olivat herättäneet. Kun pohdin kuinka vihkimyskokemus taitaa sittenkin olla minulle melko helppo ja miellyttävä, ajatuksen taakse huomaamattomasti torjuttu vastinpari sai vahvistavaa valtaa...

Jostakin tajunnan piilosta nousseen äkillisen pelon tulvahduksen ja uuden, *todellisuuden ulkopuolella vaikuttavan toisenlaisen aistimussuunnan avautumisen syystä* käsitin, kuinka jokin hyvin matalataajuuksinen porina lähestyi sarkofagissa makaavaa suojatonta ruumistani. Äänessä oli riitasointua, hiuksia nostattavaa pelkoa ja epätasaisuutta. Tunsin, kuinka arkkua ympäröivässä tilassa oli jotakin äärimmäisen konkreettista, jotakin jota olin paennut koko elämäni ajan maanpiirin metelin ja kiireen lukemattomiin pako paikkoihin. Täysin hallintani ulkopuolella oleva suunnaton pelkokohtaus söi sydäntäni ennenkokemattomalla vimmallaan.

Tuo jokin, jonka ydinolemus oli täynnä täydellistä hyvyyden puutetta, lähestyi minua verkkaisesti, rauhassa, kiireettä; mutta vääjäämättä. Se oli suunnattoman tiivis! Se oli käsittämättömän painava ja ylivoimainen! Tunsin olemukseni jokaisella piiloutumishaluisella huokosella, kuinka arkkua ympäröivä tila oli sitä täynnä... aivan täynnä! Muistin kokeneeni unijähmettymiseni aikana jotakin samankaltaista. Se oli kuitenkin ollut vain pientä valmistavaa harjoitusta, sillä nyt oli aika kohdata tuonpuoleisen kynnystä vartioiva *Ker-Bero* kokonaan. Nyt en voinut paeta liikuttamalla jäseniäni, tai ryntäämällä toisessa todellisuudessa nukkuvaa ruumiiseeni. Olin liian syvällä ja yksin. Se oli kohdattava. Tämä oli viimeinen taistelu ja vakavan loukkaantumisen, kenties kuolemankin vaara oli ilmeinen.

Porina oli mustaa, jähmettävää ja synkeää. Kaikkien pahuuden olioiden epäsiikoiden yhteisruumiillistuma lähti vieläkin leikittelevästi viivyttellen

tunkeutumaan arkun pinnan läpi. Havaitsin uudella aistillani, kuinka yläpuolelleni alkoi muodostua sen hiusjuuria nostattava lähdeolemus. Sen kalmainen haiseva muoto tunki esiin yhtä aikaa kaikkialta, kuin lukuisten notkeiden mustekalojen muodostama loputtoman monitahoinen armeija, joka suihki pienmustaa tunnelmaansa kaikkialle ympäristöönsä. Tämä kaikkia aikakausia koskevan maailmanpahuuden ja luomisen äärilaidan kehollinen ilmennys laskeutui musertavaksi, limaiseksi painoksi ylleni. En olisi koskaan voinut edes pahimmissa painajaisissani kokea mitään niin hirvittävän vastenmielistä. Kouristuksenomaisesti suljettujen silmieni läpi näin tämän monipäisen käärmesikiön muotoon päätyneen hahmon, joka väkisin luikerteli sisään tajuntaani käytöstä poistuneitten aistiovien kautta ja asettui taloksi kielletylle ihmissielun alueelle. Pakopaikkaa sen kaikenkattavalta vallalta ei ollut. Ei voinut olla! Olin yksin pimeydessä ja niin kaukana kaikesta muusta kuin se mahdollista oli. Kynnyksenvartija taas oli lähellä, äärimmäisen lähellä olemukseni kaikkein herkintä rajapintaa.

Makasin aloillani, mutta hengitykseni oli läähättävää ja katkonaista. Sydämeni takoi hillittömällä vimalla, kuin korvani juuressa hakkaava transsirumpu. Tunsin vastustamatonta halua liikkua ja laukaista jännitystä jotenkin, mutta pakotin itseni tahtoni viimeisillä rippeillä olemaan reagoimatta. En saanut muuttaa mitään.

Yläpuolelleni muodostuneet epäinhimillisen pahuuden kasvot alkoivat puhua sanattomalla äänellä, jonka kaikkia luonnonlakeja rikkova tajunnallinen sointi sai jokaisen ihokarvani nousemaan pystyyn:

- Olen sinun ydinolemuksesi. Nousin sinusta. Nouse ja toteuta luontoasi. Olet tuho ja itsekkyyys.

Tunsin vastustamatonta halua huutaa sille: ”*Ei, olen valo ja hyvyys*”, mutta hillitsin itseni. En reagoinut. En tehnyt mitään. Annoin olla.

Läpäisemättömässä fyysisessä pimeydessä olio tunki hirveät tajunnalliset kasvonsa aivan omiini kiinni ja aistin ne uudella näkökyvylläni paremmin kuin mitään muuta, koskaan. Mittaamattoman pimeänpelon ytimen kourissa kamppailevasta mielestäni kumpusi kuitenkin uhmakas ajatus, jota en voinut estää: ”*Etkö pysty parempaan? Onko tuo kaikki mihin kykenet!*” Tämä sai kynnyksenvartijan nostamaan vaikutuksensa uudelle tasolle.

Seuraavat hetket, jotka venyivät paikalleen jähmettyneessä tajunnassani aikakausien mittaisiksi, olivat sanoin kuvaamatonta kauhua. Olin varma, että se sielullinen paine, jota tuolloin tunsin, jättäisi mieleeni pysyviä jälkiä ja ikuisen pelon, joka ei haihtuisi koskaan. ”Aivan sama,” ajattelin siinä tyynessä mielenosassa, joka oli aktivoitunut minussa nyt äärimmäisen kaukaiselta tuntuvan laivamatkani aikana. ”Olkoon sitten niin.”

Kamppaillessani pysähtyneen ajan rannattomassa sfäärissä ja ikuiseksi jähmettyneen pelon loputtomissa kourissa, mieleeni putkahti viimein yllättävä ajatus siitä että tämä pahuuden olemus oli olio, jolla oli alku ja loppu. Se oli joskus syntynyt. Minkälainen se oli silloin? Oliko myös se muutoksen lain alainen, kuten kaikki maailmankaikkeudessa? Tunsin äärimmäisen pienen myötätunnon värähdyksen. Ger-Bero oli yksin. Se oli korkeimman vaikiutumistason äärilaita. Tämän entiteetin täytyi kokea äärimmäistä tuskaa. Mikä oli sen tarkoitus?

Keskitin kaiken voimani pelkistettyyn ja huolellisesti muotoiltuun kysymykseen, vaikka tunsinkin olion vastustuksen. Se ei pitänyt pyrinnoistani:

– Mikä on tarkoituksesi?

Paine laukesi hieman. Musta synkkyys hellitti aavistuksenomaisesti. En kuitenkaan luottanut tähän kaiken ympäröivän tilan kiemurtelullaan täyttävään manalan epäsiikioon. Olin ihmisten maailmassa saanut oppia, että pahan myönnytykset ja ystävällisyys olivat usein tarkoitushakuista manipulointia, jotka käyttivät hyväksi ja olivat vain tilapäisiä helpotuksen hetkiä.

– Olen maailman ja huomisen ääriraja, se vastasi yllättävän asiallisesti.

– Mitä on naamiosi takana, kysyin iljettäviltä kasvoilta, joilla oli nyt *monia ulottuvuuksia* ja lähes äärettömän monimuotoisia pitkien limaisten kaulojen loppupäissä irvisteleviä päitä. Aloin epäillä, että kynnyksenvartijaa voi puhutella ja sen on vastattava vilpittömälle kysyjälle rehellisesti. Monikaan ei kauhunsu puristuksessa ole vain välttämättä sitä huomannut.

– Olen taakankantaja, joka on ytimeltään valoa, se sanoi vastahakoisesti ja samalla tilanne alkoi yllättäen laueta. Painostava tunnelma liudentui pii-naavan hitaan ajan puristuksessa, vähitellen... pala palalta; ja aste asteelta. Tunsin syvyyden paineen vetäytyvän kohti valon rajapintaa. Aistin jotakin uutta: *toivon viriämistä*. Elementit vetäytyivät kohti niille kuuluvia sijoja.

Tunsin normaalin maailmanjärjestyksen palaavan ja epänormaalin *ulosheit-täjän* sivuun työntämän kentän eheytyvän. Lopulta kynnyksenvarrtija sanoi:

– Olet vapaa kulkemaan, sillä harva tuntee myötätuntoa minua kohtaan.

Samalla manalan ovenvarrtija vetäytyi kauemmas ja näin, kuinka musta pahuuden olemus olikin vain sen kuori. Se oli kuin vaetetettu mustan tunnelman synkällä viitalla, joka ei kuitenkaan missään olosuhteissa kyennyt ulottamaan vaikutustaan pintaa syemmälle. Olennon sisältä kumpusi kirkas loiste joka valaisi koko laajuuteen jatkuvan ympäristön, sillä huone oli lähes kadonnut. Kivisen sarkofagin ääriviivatkin olivat yhtäkkiä kuin sumua ja näin aineen todellisen olomuodon, joka oli lähes *ei mitään*. Sen aikaisemmin niin vaikuttava ja *tajuntani lumouksen luoma massakuori* olikin vain muutamia kieppuvia atomeita, jotka kiersivät vinhasti lähes tyhjää napaansa, *hyvin kaukana toisistaan* ja yhdessä niiden tarkka ilmassa kelluva ryhmittymä muodosti nyt tuskin havaittavan sumuisen verhon.

Vaikka olimme edelleen syvällä kiven ominaisvärähtelyn sisällä, näytämö oli vaihtunut. Siitä oli tullut juhlava ympäristö ja se oli muuttunut siksi, että *juuri nyt tapahtuisi jotakin suurta*. Jotakin, jota maanpakoon karkotettu ihminen on tietämättään odottanut koko ikänsä. Sen tapahtuminen tässä hetkessä oli ikään kuin väijäämätöntä ja luonnollista: Tunsin, kuinka muuttunut kynnyksenvarrtija veti minua pois siitä kotelosta, jossa olin koko tietoisien elämäni ajan majaani pitänyt. Virtasin päälakeni kautta ulos, kuin miekka huotrasta ja ymmärsin kokemuseräisesti, että ruumis oli vain sielun vankila. Ruumis oli vain tämän havaintotason operoimisväline ja se makasi nyt edessäni kankeana ja kylmänä, kuin sitä ympäröivä kivinen sarkofagi, joka sen asukkaan uuden syntymän kohtuna oli onnistuneesti toiminut.

Kelluimme hopeanhohteiseksi muuntuneessa vihkimyskammiossa, minä ja valo-olento, jonka pelkoni luomat kuoret olivat vaihtuneet täydelliseksi kirkkaudeksi. Se lahjoitti tajuntaani paketin, jota saatoin käyttää. Paketin vielä purkamattomat tiedot olisivat tarpeen matkallani *Totuuden saliin*. Tunsin suunnatonta helpotusta, mutta samalla tajusin, että matkani oli vasta alussa.

Kynnyksenvarrtija oli päästänyt minut yli sen pelon ja himon kynnyksen, jota se tuonpuoleisen epäpuhtailta kuolevaisilta vartioi. Se osoitti tien

Rasteaun portille ja eteeni avautui syvyyteen johtava käytävä. Valo-olento tarttui leimuavaan miekkaansa ja viittasi sen kaksipäisellä kärjellä kohti syvyyttä. Lähdin verkalleen kohti Rasteaun aukkoa ja katsoin vielä kuilun reunalla sädehtivää kynnyksenvarjijaa. Sen uhri oli suuri, mutta siitä huokuva todellisen luonnon loiste oli poikkeuksellisen kirkas.

Tutkin uutta olomuotoani. Vilkaisin käsiäni ja ne olivat maitomaisen vaaleat, läpikuultavat ja elastiset, mutta kuitenkin samanlaiset kuin kädet yleensä. Painovoima ei enää vaikuttanut uuteen sisempään kehooni mitenkään ja saatoin liittää ilmassa tahtoni mukaan, samoin kuin unennäköharjoituksissani, joihin olin totuttanut itseäni jo vuosia. Ympäristöni oli muuttunut valoa hohtavaksi, eikä sen säteily näyttänyt tulevan mistään erityisestä paikasta, vaan huokui esiin ikään kuin kaikkialta. Hopeinen hohde oli luonteeltaan ja väriltään tähtivaloa muistuttavaa. Oloni oli kevyt ja tuntui miellyttävältä olla vapaa raskaasta rajoittavasta ruumiista. Ajattelin vielä taakse jäävää kehoani, joka makasi jäykkänä sarkofagissa vain äärimmäisen pienen elämänliekin varassa, mutta en halunnut keskittyä siihen liikaa, jottei vetovoiman laki vetäisi minua sen luo. Tässä olomuodossa vaikuttivat osin eri lainalaisuudet kuin fyysisessä aistivirityksessä ja olin jollakin kummallisella tavalla niistä tietoinen. Aivan kuin olisin ollut täällä aiemminkin?

Katsoin alas aukkoon. Sen tumma syöveri näytti jotenkin loputtomalta ja lohduttomalta. Syvältä sen uumenista kaikui jotakin tuulen vonkunan ja ihmiskuoron laulun omaista. Ymmärsin vaistomaisella mielenosallani aukon olevan kuoleman syöveri. Olin nyt lähestymässä *ensimmäistä kuolemaani*, sitä, jonka kaikki fyysiseen aistiviritykseen syntyneet joutuvat aikanaan jollakin tavalla läpikäymään. Minä olin kuitenkin vielä elossa ja siksi altis myös *toiselle kuolemalle*. Ohut, tuskin havaittava lanka yhdisti uuden maitomaisen henkiruumiini takaraivon, sarkofagissa kuoleman jäykkänä makaavan Thutin napaan. Se oli meitä yhdistävä henkinen napanuora, jonka vastavuussymboli äidin ja sikiön välinen viisauvoimien kutoma yhdysidekin oli. Kun olin ruumiillisessa tilassa fyysisessä maailmassa, tuo lanka sulautui selkärankani ytimen voimavirtaan, joka toi fyysiselle ruumiilleni elämää ja vitaliteettia siihen maalliseen aistitodellisuuteen, jossa se tuolloin vaikutti. Kun tämä lanka katkeaisi, se tekisi loistokkaasti kokoonpannusta maa-

aistimusrumiista viisaiden rakennusvoimien hylkäämän tomumajan, josta puuttuisi nyt äkisti elävän vitaliteetin henki: *Se* lensi sielunlintuna tuonpuoleiseen juuri tämän syöverin kautta. Se olisi myös toinen kuolema. Minun tulisi huolehtia langastani, jotta paluuni olisi mahdollinen ja voisin nousta ylös uudelleensyntyneenä Benu lintuna.

Kun astuin lopullisesti aukon virtaan, sen johonkin salaiseen paikkaan kiskova voima käynnisti tajunnassani uuden prosessin. Muistin yhtäkkiä kokeneeni saman tapahtumasarjan ennenkin, mutta silloin kyseinen kavalkadi oli jäänyt kesken. Olin myös kuulemalla kuullut, että kuoleva ihminen käy läpi menneen elämänsä voimakkaina mielensisäisinä kuvina ja myös minä näin juuri nyt esteettä kaiken minkä Thut oli eläessään kokenut. Näin myös ne vaikutukset, joita hänen toimintansa oli muille aiheuttanut. Olin kuin korkeampi osallistuja Thutin näkökulmassa.

Kerron nyt kaiken sen mitä alas laskeutuvassa kuolinnäyssäni koin. Kerron kaiken tämän siksi, että ihmiset muistaisivat ja tietäisivät kuinka kaunis, hyvä, viisas ja oikeudenmukainen muinainen maailma kerran oli, ennen kuin mustunut aika sen nielaisi ja sykli saavutti päätepisteensä. Kaiken tämän uuden tajuntani luoman vaikutuksen päällimmäisenä häivähteli edelleen minulle niin rakkaan Pii-Anin kohtalo, sillä vaikka tajuntani taso oli kohonnut ja laajentunut, en vieläkään tiennyt, mitä tuona päivänä oli tapahtunut.

2

Kuoleman lieriön voimistamat muistikuvani vetivät minut saaren eteläkärkeen, jossa puhalsi lähes taukoamaton leppeä tuuli ja jossa meri, vuoret ja loputon vehreys, sekä lajien runsaus olivat alati läsnä. Katsoin kaikkea kokeamani kuin se viaton lapsi, joksi nyt itseni koin ja kaikki näkemäni värjäytyi lapsekkaan näkökulman viehättävällä yksinkertaisuudella, joka kuitenkin kasvoi vähitellen ja huomaamattani kohti miehuuden analyttisempaa näkemystä:

Isäni Am oli Poseidonin kaupungin kauppalaivueen virkamies, joka kaipasi alinomaan nuoruutensa merilläoloaikaa, mutta koska oli jo vanha ja meren oikut liian vaarallisia, mies pysyi maissa, kertaillen rikasta elämäänsä Poseidonin lukuissa ruokoviinakuppiloissa. Isäni loi ympärilleen luonnollisen

vapauden ilmapiiriin ja tämä sai kaikki pitämään hänestä aivan poikkeuksellisella tavalla. Tuo vapaus ei kuitenkaan rakentunut siitä yleisestä asenteesta, jossa ihminen ymmärtää ja suvaitsee toista siksi, että omaa itsekkin samanlaisia ominaisuuksia ja tapoja. Se ei ollut loassa siinnyttä ymmärtämystä, jossa veli ymmärtää veljeään samankaltaisuuden vuoksi, vaan luonnoltaan astetta korkeampaa laatua: Isäni Amin suvaitsevaisuuden perusta lepäsi muiden ihmisten raadollisessa ja peittelemättömässä näkemisessä sellaisina, kuin he todella olivat. Tätä ei kuitenkaan seurannut narkästys ja ylenkatse, vaan ymmärtämys ja sellaisenaan hyväksyminen. Isäni luonne kurkotti aina kohti toisen ihmisen olosuhteiden ja vaikean elämänreitin ymmärtämistä. Kaiken hänen toimintansa yllä lepäsi lopulta muiden muuttamattomuuden asenne, olivatpa nämä sitten minkälaisia tahansa ja hän tuntui arvostavan ja kunnioittavan kaikkia aidosti, riippumatta siitä mitä nämä hänestä itsestään ajattelivat. Minä imin tätä tiedostamatonta vaikutetta luonnollisena asiana koko lapsuuteni ajan ja se oli oleva ratkaisevana tekijänä yrityksessäni murtautua elämän perustan salaisuuteen, sekä neljän kanooppisuunnan ja sydämen tiedon oikeanlaatuiseen yhdistämiseen.

Äitini Khem oli kiviruukuntekijä, jonka oman verstaan tuotteet olivat kysyttyjä niiden hyvän laadun, virheettömyyden ja kestävyysvuoksi. Äitini oli isääni nuorempi, mutta hänen sielullinen ikänsä oli huomattavan korkea ja hän oli mieleltään vakava ja vähäpuheinen. Äitini ympärillä sanottiin myös leijuvan voimakkaan karisman auran, joka säteili ympärilleen rauhaa ja inspiraatiota joka nosti ja kohotti siitä kiinni saavia, mutta tuuditti lähes uneen ne joiden ominaislaatu ei hänen taajuudellaan soinnut. Äitini Khem oli aina haaveilut papittaren urasta, mutta kohtalo oli isäni muodossa asettanut unelmalle esteen ja elämäntie oli vääristynyt sekundaariseksi. Tuo juopa näkyi edelleen heidän suhteessaan ja kun isäni palasi iltaiselta ruokoviinakuppilakierrokseltaan, äitini jäätävä hiljaisuus ja toisinaan kipakka nalkutus loivat varjoaan lapsuuteni muutoin valoisaan maisemaan.

Ensimmäinen muistoni järjestyneen viisauden tiestä on ajalta, jolloin olin neljän auringonkierron ikäinen. Istuin väkijoukossa äitini olkapäillä ja katselin kulkuetta joka saapui seremoniatietä pitkin, toisen saarikehän papiston alueelta. Kulkue oli värikäs ja sen rauhallinen eteneminen ihmismeren halki

kosketti jotakin tajuntani syvällistä puolta. Ne esineet joita papit kantoivat, nostivat nuoreen mieleeni jotakin salattua. Ne soittimet jotka soivat, herättivät liikutuksen mielikuvia, joita älyni ei kuitenkaan osannut vielä tulkita.

Kun kulkue saapui meidän kohdallemme, minun ja ylipapin katseet kohtasivat. Hän oli suurikokoinen ja korkeaposkipäinen mies, joka istui tiukkaan vihreään kankaaseen verhottuna kullatussa kantotuolissaan. Ylipapin päässä oli pitkä suippo hattu ja hän piteli rinnalle ristiin asetetuissa käsissään kahta kyynärän mittaista sauva. Miehen katseesta välittyi kaikkennähyt jumalallinen viisaus ja kun palavat silmät kohdistuivat minuun, tunsin kuinka aika pysähtyi ja olin muistamaisillani jotakin: mitä, sitä en vielä tuolloin tiennyt.

Seurasimme kulkuetta seremoniatien päässä olevalle aukiolle ja istuuduimme maahan louhitun laajan katsomon kivisille istuimille. Papit asettuivat alhaalla olevaan näyttämötilaan ja heidän ympärillään puoliympyränä levittäytyvä, jyrkästi korkealle nouseva katsomo täyttyi Poseidonin asukkaista. Oli juhlapäivä.

Vaikka olin vasta nuori ja katsoin kaikkea yksinkertaisesti, ilman arvottamisen lastia, muistan tuon näytelmän yksityiskohdat hyvin tarkasti. Tämä johtui osaltaan siitä, että olin sen jälkeen nähnyt saman näytelmän lukuisia kertoja, aina vuodenkierron taittuessa ja nuo uudemmat muistot tukivat lapsuuteni mieleenpainuvinta näkyä, mutta myös siitä, että ylipapin katse oli jollakin salaperäisellä tavalla nostanut tajuntani tasoa. Kyseessä ei ollut pelkkä näytelmä, vaan se kertoi jostakin suuremmasta, joka oli minulle niin kiusallisen tuttua, mutta samalla sen edessä oli jokin verho jota en voinut nostaa.

Vartalonmyötäiseen vihreään ruumiskaapuun puettu ylipappi istui näytämön takaosassa erityisvalmisteisella korokkeellaan ja hänen yläpuolellaan oli neljän pylvään tukema katos, jonka pellavaiset liepeet lepattivat hiljaa leudossa tuulessa. Ylipapin takana istui kaartuvaan seinään kiinni muuratuilla kivisillä hyllyillä neljäkymmentäkaksi tuiman näköistä tuomaria, joiden ulkomuoto säteili oikeudenmukaisuutta, älyä ja rauhaa. Kahteen osaan jakautuneiden tuomareiden väliin jäävästä ovesta talutettiin sisään kokonaan valkoisiin puettu nuori nainen ja hänen kultaiseen lannevaatteeseen ja hopeisena hohtavaan paitaan puetulla taluttajallaan oli päässään suuri haukanpäinen

AMENTAN PYRAMIDIN HILJaisuus JA PIMEYS
TIIVISTYVÄT SARKOFAGIN KYLMÄSSÄ YKSINÄISYYDESSÄ.
KYNNYKSENVARTIJAN KAUHUN KOHTAAMINEN
VAADITAAN, JOTTA KOKELAS SAATTA AASTUA
TIETOISENA TOIMIJANA TUONPUOLEISEN KÄTKETTYYN
MAAHAN. JUURI SE RATKAISEE, TULEEKO THUTISTA
LOPULTAKIN MYSTEEREIHIN VIHITTY, JOKA SAA TEHDÄ
MATKOJA SISÄÄN JA ULOS JO ELÄESSÄÄN? ENTÄ
ONNISTUUKO NOUSEVA MUSTA KULTTI KATKAISEMAAN
SHEMSU-HORIN JUMALALLISEN VALLANPIDON, JONKA
JUURET ULOTTUVAT AINA MUINAISTEN
VIMANANTEKIJÖIDEN AIKAAN SAAKKA.

"ATLANTIKSEN SALAINEN TIEDE" KULJETTAA LUKIJAA
VEDENPAISUMUSTA EDELTÄNEEN HENKISEN
SUPERKULTTUURIN LOPUNAIKOIHIN JA VALAISEE
VANHAN MAAILMAN OLOSUHTEITA, KAUNEUTTA JA
RAPPIOTA KÄYTETTÄVISSÄ OLEVIN OHUIN
HISTORIALLISTEN VIITTEIN. ELÄMÄN PSYYKKINEN SYVYYS
ON LÄSNÄ LÄHES JOKA HETKESSÄ JA PLATONIN VANHA
TARINA HERÄTETÄÄN HENKIIN TAVALLA, JOKA PALJASTAA
JOTAKIN SYVÄÄ, SALATTUA JA YLLÄTTÄVÄN TUTTUA...